

Spojené veci C-392/04 a C-422/04

**i-21 Germany GmbH a
Arcor AG & Co. KG, predtým
ISIS Multimedia Net GmbH & Co. KG**

proti

Spolkovej republike Nemecko

(návrhy na začatie prejudiciálneho konania
podané Bundesverwaltungsgericht)

„Telekomunikačné služby — Smernica 97/13/ES — Článok 11 ods. 1 — Poplatky
a úhrady uplatniteľné na individuálne licencie — Článok 10 ES — Prednosť práva
Spoločenstva — Právna istota — Právoplatné správne rozhodnutie“

Návrhy prednesené 16. marca 2006 — generálny advokát D. Ruiz-Jarabo
Colomer . . . . . I - 8562
Rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 19. septembra 2006 . . . . . I - 8591

Abstrakt rozsudku

1. *Aproximácia právnych predpisov — Odvetvie telekomunikácií
(Smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/13, článok 11 ods. 1)*

2. *Členské štáty — Povinnosti — Povinnosť spolupráce*

(Článok 10 ES; smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/13, článok 11 ods. 1)

1. Článok 11 ods. 1 smernice 97/13 o spoločnom rámci pre všeobecné oprávnenia a individuálne licencie v oblasti telekomunikačných služieb [*neoficiálny preklad*] bráni uloženiu poplatku za individuálne licencie, ak sa pri výpočte jeho výšky vychádzalo zo všeobecných administratívnych nákladov regulačného orgánu spojených s využívaním týchto licencií na obdobie 30 rokov.

existencie mechanizmu revízie výšky požadovaného poplatku tento poplatok nemôže byť primeraný vzhľadom na vyžadované množstvo práce, ako to výslovne vyžaduje článok 11 ods. 1 smernice 97/13.

(pozri body 28, 29, 32, 33, 39, 42 a bod 1 výroku)

Zo znenia tohto ustanovenia totiž vyplýva, že cieľom poplatkov ukladaných členskými štátmi podnikom, ktoré sú držiteľmi individuálnych licencií, je výlučne krytie administratívnych nákladov na prácu vynaloženú v súvislosti s využívaním týchto licencií. Je síce pravda, že pojem administratívne náklady je dostatočne široký na to, aby zahŕňal tzv. „všeobecné“ administratívne náklady, no tieto všeobecné administratívne náklady sa môžu vzťahovať iba na štyri činnosti výslovne uvedené v článku 11 ods. 1 smernice 97/13. Okrem toho musí byť poplatok primeraný vzhľadom na vyžadované množstvo práce a musí byť uverejnený príslušným a dostatočne podrobným spôsobom, aby boli informácie ľahko dostupné. Výpočet týchto nákladov na obdobie 30 rokov vyžaduje približný výpočet nákladov, ktoré prípadne v budúcnosti vzniknú a ktoré pojmovo nezodpovedajú skutočne vynaloženým nákladom. V prípade ne-

2. Právo Spoločenstva nevyžaduje, aby bol správny orgán v zásade povinný zrušiť správne rozhodnutie, ktoré sa po uplynutí primeranej lehoty na podanie opravného prostriedku alebo po vyčerpaní opravných prostriedkov stalo právoplatným. Rešpektovanie tejto zásady umožňuje vyhnúť sa nekonečnému sponchybnovaniu správnych aktov, ktoré vyvolávajú právne účinky. V niektorých prípadoch však možno túto zásadu obmedziť. Správny orgán príslušný na prijatie správneho rozhodnutia je totiž na základe zásady spolupráce vyplývajúcej z článku 10 ES povinný opätovne preskúmať svoje rozhodnutie a prípadne ho zrušiť, ak sú splnené štyri podmienky. Po prvé, správny orgán má podľa vnútroštátneho práva právomoc zrušiť toto rozhodnutie. Po druhé, dotknuté roz-

hodnutie sa v dôsledku rozsudku vnútroštátneho súdu vydaného v poslednom stupni stalo právoplatným. Po tretie, uvedený rozsudok je so zreteľom na neskoršiu judikatúru Súdneho dvora založený na nesprávnom výklade práva Spoločenstva, ktorý bol vykonaný bez toho, aby bol Súdnemu dvoru podaný návrh na začatie prejudiciálneho konania za podmienok stanovených v článku 234 ods. 3 ES. Po štvrté, dotknutý subjekt sa bezprostredne po tom, ako sa o uvedenej judikatúre dozvedel, obrátil na správny orgán. Je teda dôležité, aby podnik vyčerpал všetky opravné prostriedky, ktoré má k dispozícii.

Ďalej zásada ekvivalencie vyžaduje, aby sa všetky pravidlá, ktoré sa uplatňujú na opravné prostriedky, vrátane stanovených lehôt, uplatňovali bez rozdielu na opravné prostriedky založené na porušení práva Spoločenstva a opravné prostriedky založené na porušení vnútroštátneho práva. Z toho vyplýva, že ak vnútroštátne predpisy, ktoré sa uplatňujú na opravné prostriedky, ukládajú povinnosť zrušiť správny protiprávny so zreteľom na vnútroštátne právo, hoci sa tento akt stal právoplatným, ak by zachovanie jeho platnosti bolo „jednoducho neudržateľné“, rov-

naká povinnosť zrušiť akt sa musí za rovnocenných podmienok vzťahovať na správny akt, ktorý je v rozpore s právom Spoločenstva.

Ak je teda správny orgán podľa vnútroštátneho práva povinný zrušiť právoplatné správne rozhodnutie, ktoré je zjavne nezlučiteľné s vnútroštátnym právom, rovnaká povinnosť musí existovať v prípade, ak je toto rozhodnutie zjavne nezlučiteľné s právom Spoločenstva. V tejto súvislosti je úlohou vnútroštátneho súdu, aby podľa článku 10 ES v spojení s článkom 11 ods. 1 smernice 97/13 posúdil, či je právna úprava, ktorá je jasne v rozpore s právom Spoločenstva, akou je uloženie veľmi vysokého poplatku pokrývajúceho odhad všeobecných nákladov na obdobie 30 rokov, zjavne protiprávna v zmysle príslušného vnútroštátneho práva. Ak je to tak, je vecou tohto vnútroštátneho súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa jeho vnútroštátneho práva vyplývajú, pokiaľ ide o zrušenie týchto rozhodnutí.

(pozri body 51 — 53, 62, 63, 69 — 72 a bod 2 výroku)